

بررسی چگونگی انتقال جانبی (دو طرفه) در یک تکلیف تعقیبی

زهرا سادات میرزا زاده^۱ (دانشجوی دکتری دانشگاه تهران)

دکتر جواد فولادیان (استادیار دانشگاه فردوسی مشهد)

سید مجتبی حسینی (دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه فردوسی مشهد)

هدف پژوهش حاضر، بررسی چگونگی انتقال جانبی یک تکلیف تعقیبی (تکلیف تعقیب نور با استفاده از دستگاه تعقیب سنج چرخان) می‌باشد. بدین منظور تعداد ۶۰ نفر از دانشجویان واحد عمومی تربیت بدنی ۱ دانشگاه فردوسی مشهد، در دامنه سنی ۱۸-۲۸ سال، که تجربه خاصی در تکلیف مورد نظر نداشتند، به طور تصادفی در قالب ۵ گروه تقسیم شدند. در این آزمایش برتری طرفی و جهت انتقال مورد تاکید قرار گرفت. ابتدا تمامی آزمودنی‌ها به عنوان پیش‌آزمون یک بلوک ۹ کوششی تعقیب نور توسط دستگاه تعقیب سنج گردان را انجام دادند. تمامی آزمودنی‌ها پس از قرارگیری در گروه‌های مربوطه به مدت ۶ جلسه و هر جلسه ۲ بلوک ۹ کوششی را طبق دستورالعمل گروه خود اجرا کردند و در نهایت در آزمون نهایی (پس آزمون) شرکت نمودند. نتایج با استفاده از آزمون‌های t همبسته و مستقل و تحلیل واریانس یک‌طرفه و آزمون تعقیبی «توکی» تجزیه و تحلیل شد. هر یک از فرضیه‌های تحقیق در سطح $p < 0.05$ مورد آزمایش قرار گرفت و نتایج زیر به دست آمد:

- ۱- در مقایسه عملکرد تمامی گروه‌ها، اختلاف معنی داری به سود گروه ۱ (دست برتر راست) مشاهده شد.
- ۲- در مقایسه، دست برتر راست و چپ (گروه ۱ و ۲) اختلاف معنی داری به سود گروه ۱ مشاهده شد.
- ۳- در مورد جهت انتقال (مقایسه گروه ۳ و ۴) بین دست غیر برتر راست و دست غیر برتر چپ در میزان انتقال به دست برتر راست و چپ اختلاف معنی داری مشاهده نشد.

واژه‌های کلیدی: انتقال دو طرفی، تکلیف تعقیبی، دست برتر، دست غیر برتر.